

ชื่อเรื่องวิจัย

การแก้ไขปัญหาการไม่เข้าแถวของนักศึกษาโดยวิธีการเสริมแรงของนักศึกษา
ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)ชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

ชื่อผู้วิจัย

รัตนา ชาตรูประมัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ กรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2561

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย	การแก้ไขปัญหาคอมพิวเตอร์ไม่เข้าแถวของนักศึกษาโดยวิธีการเสริมแรงของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย พัฒนการ
ชื่อผู้วิจัย	นางรติดา ชาตรูประมัย
สาขาวิชา	การจัดการโลจิสติกส์
ชื่อสถาบัน	วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒนการ
ปีการศึกษา	2561

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาคอมพิวเตอร์ไม่เข้าแถวของนักศึกษา ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้วิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรมการมาเข้าแถวทุกครั้ง ให้ผลสัมฤทธิ์ผ่านเกณฑ์กิจกรรมเข้าแถว ผลคะแนนกิจกรรมเป็น ผ.= ผ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 /9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 46 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ วิธีการเสริมแรงให้แต้มคะแนนกิจกรรมมาเข้าแถวทุกวัน 8.00 น. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การแก้ไขปัญหาคอมพิวเตอร์ไม่เข้าแถวของนักศึกษาต้องใช้วิธีการเสริมแรงให้แต้มคะแนนกิจกรรมทุกครั้ง เพื่อกระตุ้นใจให้นักศึกษามาให้ทันเข้าแถว ได้ผลร้อยละ 92.75 แก้ไขไม่ได้ร้อยละ 2.17
2. ปัญหาคอมพิวเตอร์ไม่เข้าแถวของนักศึกษาเกิดจาก (1) การนอนดึกทำให้ตื่นสาย (2) นักศึกษาออกจากบ้านมาแล้วไปหาเพื่อนเพื่อรอมาวิทยาลัยพร้อมกัน (3) ผู้ปกครองมาส่งนักศึกษาสายไม่ทันเข้าแถว

กิตติกรรมประกาศ

จากการทำงานวิจัยนี้ ขอกราบขอบพระคุณท่าน ดร.สมศักดิ์ รุ่งเรือง ที่ให้โอกาสในการทำงานวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์กัณตชาติ เมธาโชติมณีกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน รวมถึงนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ปวช. 1/9 ที่กรุณาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

รัตนา ชาตรูประมัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(1)
กิตติกรรมประกาศ.....	(2)
สารบัญตาราง	(5)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	1
ขอบเขตการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
1. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์	4
1.1 ความหมายของพฤติกรรม	4
1.2 ประเภทของพฤติกรรม	4
1.3 ขอบข่ายของพฤติกรรม.....	5
1.4 ปัจจัยพื้นฐานของพฤติกรรม.....	5
1.5 วิธีการศึกษาพฤติกรรมมนุษย์	5
1.6 หลักการสำคัญของพฤติกรรมมนุษย์	6
2. ทฤษฎีการเรียนรู้	6
2.1 หลักการจัดการศึกษา/การสอน	6
2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์	7
2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้การคาดหมายรางวัล	7
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	18
เครื่องมือในการวิจัย.....	18

สารบัญ

	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล	18
การวิเคราะห์ข้อมูล	18
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	19
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	23
สรุปผลการวิจัย	23
อภิปรายผลการวิจัย	23
ข้อเสนอแนะในการวิจัย	24
ข้อเสนอในการนำผลการวิจัยไปใช้	24
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	24
ภาคผนวก	25
ภาคผนวก ก ตัวอย่าง ตารางข้อมูลในใบรายชื่อ	
ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562.....	26
บรรณานุกรม.....	28
ประวัติผู้วิจัย.....	29

สารบัญ

ตารางที่	หน้า
1 แสดงใบรายชื่อตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562	19

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในปัจจุบันนี้พฤติกรรมมนุษย์มีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญ ที่นำไปสู่การส่งเสริมและการพัฒนาพฤติกรรมนั้น ๆ ด้วยปัจจุบันสถาบันการศึกษา ทุกแห่งให้ความสำคัญต่อการมุ่งพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพและมาตรฐานเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาโดยยึดถือปฏิบัติมาโดยตลอด ซึ่งวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการให้ความสำคัญเพื่อเป็นการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

ในฐานะที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาระดับชั้นปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจได้สังเกตพฤติกรรมมารยาทของนักศึกษาพบว่านักศึกษาบางคนไม่มาเข้าแถวหน้าเสาธงเคารพธงชาติ และการโหมโรงในห้องเรียน ทำให้นักศึกษาขาดความรับผิดชอบที่มีต่อการมาเรียนหลายด้าน เช่น การปฏิบัติงาน การได้รับข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่อาจารย์ที่ปรึกษาได้แจ้งให้ทราบ รวมทั้งการมาเรียนให้ตรงต่อเวลา จากพฤติกรรมมารยาท อาจารย์ที่ปรึกษาได้สอบถามนักศึกษา คำตอบที่ได้คือ นอนตื่นสาย รดิด รดเพื่อน รดเสีย ยางแตก เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้ส่งผลให้นักศึกษามาสายไม่ทันเข้าแถวหน้าชั้นเรียนหน้าเสาธง และ การเข้าโหมโรง ทำให้ผลการเรียนทางด้านคะแนนกิจกรรมโดนตัดคะแนน ถ้านเกิน 5 ครั้งโดนตัดคะแนน 20 คะแนนและ เชิญผู้ปกครอง เพื่อให้ นักศึกษามีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัยเรียบร้อย และเพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม เป็นศิษย์ที่ดีของครูและเป็นพลเมืองดีของประเทศไทย พร้อมทั้งสนับสนุนให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ โดยการอาศัยระเบียบ การควบคุมความประพฤติของนักศึกษาในเรื่องของการมาสาย การมาให้ทันเข้าแถวหน้าเสาธง เวลา 8.00 น.ของทุกวัน จันทร์ พุธ ศุกร์

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าวทำให้ผู้วิจัย สนใจทำงานวิจัยเรื่อง “การแก้ไขปัญหาการไม่เข้าแถวของนักศึกษาโดยวิธีการเสริมแรงของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ” ของนักศึกษา ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อแก้ปัญหาคาดการไม่เข้าแถวของนักศึกษา ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้วิธีการเสริมแรง
2. เพื่อผลสัมฤทธิ์ในการผ่านเกณฑ์กิจกรรมเข้าแถว ผลคะแนนกิจกรรมเป็น ผ.= ผ่าน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1/9 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ จำนวน 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับชั้น ปวช. 1/9 จำนวน 46 คน คนที่ไม่มาเข้าแถวเป็นประจำ ได้แก่เลขที่ 13 ,24 , 25 ,32 ,37 และ 47 จำนวน 6 คน

ระยะเวลาในการทำวิจัย คือ เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรม หมายถึง กิริยาของสิ่งมีชีวิตที่แสดงออกมาเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากระตุ้น ทั้งสิ่งเร้าภายในและสิ่งเร้าภายนอก

การมาไม่ทันเข้าแถว หมายถึง นักศึกษาที่มาหลัง 08.00น. และมาไม่ทันเข้าแถวหน้าชั้นเรียน

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับชั้น ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ จำนวน 46 คน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561

ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การกระทำของบุคคลในการประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม

ความอดทน หมายถึง ความเข้มแข็ง ความหนักแน่นของจิตใจในการควบคุม อารมณ์ จิตใจ ร่างกาย ให้สามารถเผชิญเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของนักเรียนที่จะทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ตามมาตรฐานสูงสุดหรือเป็นไปตามที่นักศึกษาวางไว้ โดยนักศึกษาได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ

การ เสริมแรง หมายถึง การสนับสนุน ช่วยเหลือให้กำลังใจนักศึกษาในการมาให้ทันเข้าแถวเวลา 8.00 น. โดยการให้แต้มคะแนนกิจกรรม ทุกครั้งที่เข้าแถว ครั้งละ 5 คะแนน เมื่อรวมคะแนนกิจกรรมเข้าแถวปลายภาคครบ 40 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน นักศึกษาก็จะผ่าน กิจกรรมเกรดออกมา เป็น ผ. = ผ่าน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักศึกษามาเข้าแถวทันเวลา 8.00 น. ตามเวลาที่กำหนด ของนักศึกษาชั้นปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้วิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรมการมาเข้าแถวทุกครั้ง

2. นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการผ่านเกณฑ์ของกิจกรรมการเข้าแถวมากขึ้นเกรดออกมาเป็น
ผ.= ผ่าน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การแก้ไขปัญหาการไม่เข้าแถวของนักศึกษาโดยวิธีการเสริมแรงของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ฯ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และบทความที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ ที่ศึกษาดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
 - 1.1 ความหมายของพฤติกรรม
 - 1.2 ประเภทของพฤติกรรม
 - 1.3 ขอบข่ายของพฤติกรรม
 - 1.4 ปัจจัยพื้นฐานของพฤติกรรม
 - 1.5 วิธีการศึกษาพฤติกรรมมนุษย์
 - 1.6 หลักการสำคัญของพฤติกรรมมนุษย์
2. ทฤษฎีการเรียนรู้
 - 2.1 หลักการจัดการศึกษา/การสอน
 - 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์
 - 2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้การคาดหมายรางวัล
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์

1.1 ความหมายของพฤติกรรม

พฤติกรรม (BEHAVIOR) เป็นคำอธิบายการแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสถานการณ์ต่างๆที่สังเกตเห็นได้ง่ายและยากได้แก่การกระทำทางกาย “กายกรรม” เช่นการยืน เดินนั่งนอนดูและการทำงานเป็นต้นและการกระทำทางวาจา “วจีกรรม” เช่นการพูดทักทายสื่อสารทางวาจาและการสั่งสอนจากกถ้อยคำซึ่งจำเป็นต้องสังเกตติดตามวิเคราะห์ตีความหรือประเมินค่าต่อสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป

1.2 ประเภทของพฤติกรรม

เดนนิส (DENNIS,1994:2) กล่าวว่าพฤติกรรมมนุษย์อาจแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

- พฤติกรรมภายนอก (OVERT BEHAVIOR) เช่นการกินการพูดการอ่านและการเขียนเป็นต้นเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ชัดเจนโดยไม่ต้องใช้เครื่องมือช่วยพิจารณา
- พฤติกรรมภายใน (COVERT BEHAVIOR) เช่นหัวใจเต้นเต้นเหนือขึ้นชมเป็นต้นเป็นพฤติกรรมในระดับจิตสำนึกเกิดจากความรู้สึกรับรู้การคิดภาพพจน์ซึ่งเป็นกระบวนการทำงานของสมองที่มีเป้าหมายเป็นการตระหนักรู้ตนในปัจจุบัน

1.3 ขอบข่ายของพฤติกรรมมนุษย์

พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตนเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมศาสตร์ (BEHAVIOR SCIENCE) ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ช่วยให้เข้าใจระบบพฤติกรรมของมนุษย์ปัจจัยอันเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่การส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์ที่พึงประสงค์พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตนที่เป็นเป้าหมายมุ่งเน้นให้บุคคลเข้าใจและกำหนดพฤติกรรมกันไปพร้อมกับรับผิดชอบต่อสังคมมุ่งการดำรงชีวิตร่วมกันอย่างสงบสุขโดยเริ่มจากการปรับปรุงการส่งเสริมพัฒนาตนเสริมสร้างความเมตตาการเกื้อกูลลดความมุ่งร้ายการเบียดเบียนทารุณกรรมและการทำลายล้างกันอย่างรุนแรงที่มีเพิ่มมากขึ้นในสังคมโลกปัจจุบัน

1.4 ปัจจัยพื้นฐานของพฤติกรรม

เป็นที่ยอมรับกันว่าพฤติกรรมทุกอย่างย่อมเนื่องมาแต่เหตุ (ALL BEHAVIOR -CAUSED) การทำความเข้าใจเรื่องเหตุแห่งพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมมนุษย์ได้แก่

- 1.4.1 ปัจจัยพื้นฐานทางด้านชีวภาพ
- 1.4.2 ปัจจัยพื้นฐานทางด้านจิตวิทยา
- 1.4.3 ปัจจัยพื้นฐานทางด้านสังคม
- 1.4.4 ปัจจัยพื้นฐานทางด้านจริยธรรม

1.5 วิธีการศึกษาพฤติกรรมมนุษย์

การศึกษาพฤติกรรมมนุษย์ของบุคคลที่มีจุดหมายวิธีการศึกษาคำตอบเชิงพฤติกรรมแบ่งออกเป็นวิธีการสำคัญได้ 2 วิธีดังนี้

1. วิธีการศึกษาแบบธรรมชาติ (Natural method) เป็นวิธีการศึกษาในสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติมิได้มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆแต่อย่างใดได้แก่วิธีดังต่อไปนี้

- การสังเกต
- การสำรวจ
- การศึกษารายกรณี

- การศึกษาโดยใช้แบบทดสอบ
- การวัดทางกายภาพหรือการวัดทางจิตสรีระ

2. วิธีการทดสอบ (Experimental method) เป็นการศึกษาด้วยวิธีการทดลองและหาความสัมพันธ์ของเหตุและผลกระทบบที่มีความผิดพลาดน้อยที่สุดตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับเหตุเรียกว่าตัวแปรอิสระ(Independent Variable) และตัวแปรที่เป็นผลเรียกว่าตัวแปรตาม (Depent- Variable) เพื่อนำกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์และสรุปผลต่อไป

1.6 หลักการสำคัญของพฤติกรรมมนุษย์

ในการปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์อาจเริ่มต้นตรงพฤติกรรมหรือการรู้สึกรู้สึกคิดและเพื่อประโยชน์สูงสุดควรเน้นพัฒนาโดยองค์รวมทั้งพฤติกรรมทางกายความคิดความรู้สึกสังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกันเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุขจึงสรุปหลักการสำคัญของพฤติกรรมมนุษย์ได้ดังนี้

- การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมนุษย์เกิดขึ้นจากการควบคุมสภาพแวดล้อม
- การเปลี่ยนแปลงความรู้สึกส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
- การเปลี่ยนแปลงความรู้คิดส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
- การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความรู้สึกการรู้คิดต่างมีผลกระทบซึ่งกันและกัน

2. ทฤษฎีการเรียนรู้

2.1 หลักการจัดการศึกษา/การสอน

1. การกระทำใดๆ ถ้าได้รับการเสริมแรง จะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีก ส่วนการกระทำที่ไม่มีการเสริมแรง แนวโน้มที่ความถี่ของการกระทำนั้นจะลดลงและหายไปในที่สุด (จากการทดลองโดยนำหนูที่หิวจัดใส่กล่อง ภายใต้อาหารคางคกบังค้ำให้อาหารตกลงไปในกล่องได้ ตอนแรกหนูจะวิ่งชนคางคกนี้ เมื่อชนคางคกจะมีอาหารตกลงมาให้กิน ทำหลายๆครั้งพบว่าหนูจะกดคางคกให้อาหารตกลงไปได้เร็วขึ้น)

2. การเสริมแรงที่แปรเปลี่ยนทำให้การตอบสนองคงทนกว่าการเสริมแรงที่ตายตัว (จากการทดลองโดยเปรียบเทียบหนูที่หิวจัด 2 ตัว ตัวหนึ่งกดคางคกจะได้อาหารทุกครั้ง อีกตัวหนึ่งเมื่อกกดคางคกบางทีก็ได้อาหาร บางทีก็ไม่ได้อาหารแล้วหยุดให้อาหารตัวแรกจะเลิกกดคางคกทันที ตัวที่ 2 จะยังกดต่อไปอีกนานกว่าตัวแรก)

3. การลงโทษทำให้เรียนรู้ได้เร็วและลืมเร็ว (จากการทดลองโดยนำหนูที่หิวจัดใส่กรง แล้วช็อตด้วยไฟฟ้า หนูจะวิ่งพลาจจนออกมาได้ เมื่อจับหนูใส่เข้าไปใหม่มันจะวิ่งพลาจอีก จำไม่ได้ว่าทางไหนคือ ทางออก)

4. การให้แรงเสริมหรือให้รางวัลเมื่ออินทรีย์กระทำพฤติกรรมที่ต้องการ สามารถช่วยปรับหรือปลูกฝังนิสัยที่ต้องการได้ (จากการทดลองโดยสอนให้หนูเล่นบาสเกตบอล เริ่มจากการให้อาหาร เมื่อหนูจับลูกบาสเกตบอล จากนั้นเมื่อมันโยนจึงให้อาหารต่อมาเมื่อโยนสูงขึ้นจึงให้อาหาร ในที่สุดต้องโยนเข้าห่วงจึงให้อาหาร การทดลองนี้เป็นการกำหนดให้หนูแสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ ก่อนจึงให้แรงเสริม วิธีนี้สามารถค้นนิสัยหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหากต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหรือปลูกฝังนิสัยให้แก่ผู้เรียน การแยกแยะขั้นตอนของปฏิกิริยาตอบสนองออกเป็นลำดับขั้น โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน เช่น หากต้องการปลูกฝังนิสัยในการรักษาความสะอาดห้องปฏิบัติการและเครื่องมือ สิ่งสำคัญประการแรกคือ ต้องนำพฤติกรรมที่ต้องการจำแนกเป็นพฤติกรรมย่อยให้ชัดเจน เช่น การเก็บ การกวาด การเช็ดถู การล้าง การจัดเรียง เป็นต้น ต่อไปจึงพิจารณาแรงเสริมที่จะให้แก่ผู้เรียน เช่น คะแนน คำชมเชย การให้เกียรติ การให้โอกาสแสดงตัว เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ก็ให้การเสริมแรงที่เหมาะสมในทันที

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull's Systematic Behavior Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull's Systematic Behavior Theory) ฮัลล์ (Hull) ได้ทำการทดลองโดยฝึกหนูให้กดคัน โดยแบ่งหนูเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มอดอาหาร 24 ชั่วโมงและแต่ละกลุ่มมีแบบแผนในการเสริมแรงแบบตายตัวต่างกัน บางกลุ่มกดคัน 5 ครั้ง จึงได้อาหาร ไปจนถึงกลุ่มที่กด 90 ครั้ง จึงได้อาหารและอีกพวกหนึ่งทดลองแบบเดียวกัน แต่อดอาหารเพียง 3 ชั่วโมง ผลปรากฏว่ายิ่งอดอาหารมากคือมีแรงขับมาก จะมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความเข้มของนิสัย กล่าวคือจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างอวัยวะรับสัมผัส (receptor) กับอวัยวะแสดงออก (effector) เข้มแข็งขึ้น ดังนั้นเมื่อหนูหิวมากจึงมีพฤติกรรมกดคันเร็วขึ้น

1. กฎแห่งสมรรถภาพในการตอบสนอง (Law of Reactive In Hibition) กล่าวคือถ้าร่างกายเมื่อยล้า การเรียนรู้จะลดลง

2. กฎแห่งการลำดับกลุ่มนิสัย (Law of Habit Hierachy) เมื่อมีสิ่งเล้ามากระตุ้น แต่ละคนจะมีการตอบสนองต่าง ๆ กัน ในระยะแรกการแสดงออกมีลักษณะง่าย ๆ ต่อเมื่อเรียนรู้มากขึ้น ก็สามารถเลือกแสดงการตอบสนองในระดับที่สูงขึ้นหรือถูกต้องตามมาตรฐานของสังคม

3.กฎแห่งการไล่ถรรพเป้าหมาย (Goal Gradient Hypothesis) เมื่อผู้เรียนยิ่งไล่ถรรพเป้าหมายมากเท่าใดจะมีสมรรถภาพในการตอบสนองมากขึ้นเท่านั้น การเสริมแรงที่ให้ในเวลาไล่ถรรพเป้าหมายจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด

1.ในการจัดการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงความพร้อม ความสามารถและเวลาที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุด

2. ผู้เรียนมีระดับของการแสดงออกไม่เท่ากัน ในการจัดการเรียนการสอน ควรให้ทางเลือกที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ตอบสนองตามระดับความสามารถของตน

3. การให้เสริมแรงในช่วงที่ไล่ถรรพเป้าหมายมากที่สุด จะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism)กลุ่มพุทธินิยมหรือกลุ่มความรู้ความเข้าใจหรือกลุ่มที่เน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด นักคิดกลุ่มนี้เริ่มขยายขอบเขตของความคิดที่เน้นทางด้านพฤติกรรมออกไปสู่กระบวนการทางความคิด ซึ่งเป็นกระบวนการภายในของสมอง นักคิดกลุ่มนี้เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องของพฤติกรรมที่เกิดจากกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเพียงเท่านั้น การเรียนรู้ของมนุษย์มีความซับซ้อนยิ่งไปกว่านั้น การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมาย และความสัมพันธ์ของข้อมูลและการดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและการแก้ปัญหาต่างๆ การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญาของมนุษย์ในการที่จะสร้างความรู้ ความเข้าใจให้แก่ตนเอง ทฤษฎีในกลุ่มนี้ที่สำคัญๆ มี 5 ทฤษฎีคือ

1. ทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory) นักจิตวิทยาคนสำคัญของทฤษฎีนี้ คือ แมกซ์ เวอร์ไทเมอร์ (Max Wertheimer) วุล์แกงค์ โคห์เลอร์ (Wolfgang Kohler) เคิร์ต คอฟฟีกา (Kurt Koffka) และเคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin)

2. ทฤษฎีสถาน (Field Theory) นักจิตวิทยาคนสำคัญ คือ เคิร์ต เลวินซึ่งได้แยกตัวจากกลุ่มทฤษฎีเกสตัลท์ ในระยะหลัง

3. ทฤษฎีเครื่องหมาย (Sign Theory) ของทอลแมน (Tolman)

4. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Intellectual Development Theory) นักจิตวิทยาคนสำคัญคือ เพียเจต์ (Piaget) และบรุนเนอร์ (Bruner)

5. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (A Theory of Meaningful Verbal Learning) ของ ออซูเบล (Ausubel)

ทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory) เกสตัลท์ เป็นศัพท์ในภาษาเยอรมันมีความหมายว่า “แบบแผน” หรือ “รูปร่าง”(form or pattern) ซึ่งในความหมายของทฤษฎี หมายถึง “ส่วนรวม” (Whole-

ness) แนวความคิดหลักของทฤษฎีนี้ก็คือ ส่วนรวมมีใช้เป็นเพียงผลรวมของส่วนย่อย ส่วนรวมเป็นสิ่งที่มากกว่าผลรวมของส่วนย่อย (the whole is more than the sum of the parts) กฎการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้สรุปได้ดังนี้ (Bigge, 1982: 190-202)

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งเป็นกระบวนการภายในตัวของมนุษย์
2. บุคคลจะเรียนรู้จากสิ่งเร้าที่เป็นส่วนรวมได้ดีกว่าส่วนย่อย
3. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ

3.1 การรับรู้ (perception) การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ประสาทสัมผัสรับสิ่งเร้าแล้วโยนเข้าสู่สมองเพื่อผ่านเข้าสู่กระบวนการความคิด สมองหรือจิตจะใช้ประสบการณ์เดิมตีความหมายของสิ่งเร้าและแสดงปฏิกิริยาตอบสนองออกไปตามที่สมอง/จิต ตีความหมาย

3.2 การหยั่งเห็น (insight) เป็นการค้นพบหรือการเกิดความเข้าใจในช่องทางแก้ปัญหาอย่างเฉียบพลันทันที อันเนื่องมาจากการพิจารณาปัญหาโดยส่วนรวม และการใช้กระบวนการทางความคิดและสติปัญญาของบุคคลนั้น

4. กฎการจัดระเบียบการเรียนรู้ (perception) ของทฤษฎีเกสตัลที่มีดังนี้

4.1 กฎการเรียนรู้ส่วนรวมและส่วนย่อย (Law of Pragnanz) ประสบการณ์เดิมมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล การรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งเร้าเดียวกันอาจแตกต่างกันได้เพราะการใช้ประสบการณ์เดิมมารับรู้ส่วนรวมและส่วนย่อยต่างกัน

4.2 กฎแห่งความคล้ายคลึง (Law of Similarity) สิ่งเร้าใดที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน บุคคลมักรับรู้เป็นพวกเดียวกัน

4.3 กฎแห่งความใกล้เคียง (Law of Proximity) แม้สิ่งเร้าที่มีความใกล้เคียงกันบุคคลมักรับรู้เป็นพวกเดียวกัน

4.4 กฎแห่งความสมบูรณ์ (Law of Closure) แม้สิ่งเร้าที่บุคคลรับรู้ยังไม่สมบูรณ์ แต่บุคคลสามารถรับรู้ในลักษณะสมบูรณ์ได้ถ้าทุกคนมีประสบการณ์เดิมในสิ่งเร้านั้น

4.5 กฎแห่งความต่อเนื่อง สิ่งเร้าที่มีความต่อเนื่องกันหรือมีทิศทางไปในแนวเดียวกัน บุคคลมักรับรู้เป็นพวกเดียวกันหรือเรื่องเดียวกันหรือเป็นเหตุผลกัน

4.6 บุคคลมักมีความคงที่ในความหมายของสิ่งที่รับรู้ตามความเป็นจริง กล่าวคือ เมื่อบุคคลรับรู้สิ่งเร้าในภาพรวมแล้วจะมีความคงที่ในการรับรู้สิ่งนั้นในลักษณะเป็นภาพรวมดังกล่าว ถึงแม้ว่าสิ่งเร้านั้นจะได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อรับรู้ในแง่มุมอื่น เช่น เมื่อเห็นปากขวดกลมเรามักจะเห็นว่ามันกลมเสมอ ถึงแม้ว่าในการมองบางมุม ภาพที่เห็นจะเป็นรูปวงรีก็ตาม

4.7 การรับรู้ของบุคคลอาจผิดพลาด บิดเบือน ไปจากความเป็นจริงได้ เนื่องมาจากลักษณะของการจัดกลุ่มสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการลวงตา

5.การเรียนรู้แบบหยั่งเห็น (insight) โคห์เลอร์ (kohler) ได้สังเกตการณ์เรียนรู้ของลิงในการทดลองลิงพยายามหาวิธีที่จะเอากล้วยซึ่งแขวนอยู่สูงเกินกว่าที่จะเอื้อมถึงได้ ในที่สุดลิงเกิดความคิดที่จะเอาไม้ไปสอยกล้วยที่แขวนเอามากินได้ สรุปได้ว่า ลิงมีการเรียนรู้แบบหยั่งเห็น การหยั่งเห็นเป็นการค้นพบ หรือเกิดความเข้าใจในช่องทางแก้ปัญหาอย่างฉับพลันทันที อันเนื่องมาจากผลการพิจารณาปัญหาโดยส่วนรวมและการใช้กระบวนการทางความคิดและสติปัญญาของบุคคลนั้นในการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับปัญหาหรือ สถานการณ์ที่เผชิญ ดังนั้นปัจจัยสำคัญของการเรียนรู้แบบหยั่งเห็นก็คือ ประสบการณ์ หากมีประสบการณ์สะสมไว้มาก การเรียนรู้แบบหยั่งเห็นก็จะสะสมไว้มาก การเรียนรู้แบบหยั่งเห็นก็จะเกิดขึ้นได้มากขึ้น

- 1.กระบวนการคิดเป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ การส่งเสริมกระบวนการคิดจึงเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
- 2.การสอนโดยการเสนอภาพรวมเพื่อให้ผู้เรียนเห็นและเข้าใจก่อนการเสนอส่วนย่อยจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี
- 3.การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์มาก ได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดแก้ปัญหาและคิดริเริ่มได้มากขึ้น
- 4.การจัดประสบการณ์ใหม่ ให้มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิม ของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น
5. การจัดระเบียบสิ่งเร้าที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี คือการจัดกลุ่มสิ่งเร้าที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน
6. ในการสอน ครูไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเสนอเนื้อหาทั้งหมดที่สมบูรณ์ ครูสามารถเสนอเนื้อหาแต่เพียงบางส่วนได้ หากผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมมาเติมให้สมบูรณ์
7. การเสนอบทเรียนหรือเนื้อหาควรจัดให้มีความต่อเนื่องกัน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว

8. การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้แบบหยั่งเห็นได้มากขึ้น

2. ทฤษฎีสถาน (Field Theory) เคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin)เป็นผู้เริ่มทฤษฎีนี้ คำว่า “field”มาจากแนวคิดเรื่อง “field of force”

1.พฤติกรรมของคนมีพลังและทิศทาง สิ่งใดที่อยู่ในความสนใจและความต้องการของคน จะมีพลังเป็นบวก สิ่งที้นอกเหนือจากความสนใจจะมีพลังเป็นลบ ในขณะที่ขณะหนึ่งคนทุกคนจะมี “โลก”หรือ “อวกาศชีวิต” (life space) ของคน ซึ่งจะประกอบไปด้วยสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (psysical environment) อันได้แก่ คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ สิ่งแวดล้อม อื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมทาง

จิตวิทยา (psychological environment) ซึ่งได้แก่แรงขับ(drive) แรงจูงใจ (motivation) เป้าหมายหรือจุดหมายปลายทาง(goal) รวมทั้งความสนใจ(interest)

2.การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลแรงจูงใจหรือแรงขับที่จะกระทำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ตนต้องการ

1.การช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จำเป็นต้องอาศัยการทำความเข้าใจ .”โลก” ของผู้เรียนว่าผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายและความต้องการอะไร อะไรเป็นพลัง+และอะไรเป็นพลัง-ของเขา และพยายามจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมที่จะช่วยให้ผู้เรียนไปสู่จุดหมาย

2.การจัดการเรียนรู้ให้เข้าไปอยู่ใน”โลก”ของผู้เรียน โดยการจัดสิ่งแวดล้อมทั้งทางกายภาพและจิตวิทยาให้ดึงดูดความสนใจและสนองความต้องการของผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็น ในการจัดการเรียนการสอน

3.การสร้างแรงจูงใจ และ/หรือแรงขับที่จะนำให้ผู้เรียนไปสู่ทิศทางหรือจุดหมายที่ต้องการเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ทฤษฎีเครื่องหมาย (Sign Theory) ทอลแมน (Tolman) กล่าวว่า “การเรียนรู้เกิดจากการใช้เครื่องหมายเป็นตัวชี้ทางให้แสดงพฤติกรรมไปสู่จุดหมายปลายทาง” ทฤษฎีของทอลแมนสรุปได้ดังนี้

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้การคาดหมายรางวัล

1.ในการเรียนรู้ต่างๆผู้เรียนมีการคาดหมายรางวัล(reward expectancy)หากรางวัลที่คาดว่าจะได้รับไม่ตรงตามความพอใจและความต้องการ ผู้เรียนจะพยายามแสวงหารางวัลหรือสิ่งที่ต้องการต่อไป

2.ขณะที่ผู้เรียนพยายามจะไปให้ถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เครื่องหมาย สัญลักษณ์ สถานที่(place learning)และสิ่งอื่นๆที่เป็นเครื่องชี้ทางตามไปด้วย

3.ผู้เรียนมีความสามารถที่จะปรับการเรียนรู้ของตนไปตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป จะไม่กระทำซ้ำๆ ในทางที่ไม่สามารถสนองความต้องการหรือวัตถุประสงค์ของตน

4.การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น บางครั้งจะไม่แสดงออกในทันที อาจจะแฝงอยู่ในตัวผู้เรียนไปก่อนจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสมหรือจำเป็นจึงจะแสดงออก (Talent learning)

หลักการจัดการศึกษา/การสอน

1.การสร้างแรงขับ และ/หรือแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามไปให้ถึงจุดหมายที่ต้องการ

2.ในการสอนให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายใดๆนั้น ครูควรให้เครื่องหมาย สัญลักษณ์ หรือ สิ่งอื่นๆ ที่เป็นเครื่องชี้ทางควบคู่ไปด้วย

3.การเปลี่ยนสถานการณ์การเรียนรู้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนได้

4.การเรียนรู้บางอย่างยังยังไม่สามารถแสดงออกได้ในทันที การใช้วิธีการทดสอบหลายๆ วิธี ทดสอบบ่อยๆ หรือคิดตามผลระยะยาว จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ใน ลักษณะนี้

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้าน ความคิดของเด็กว่ามีขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างไร เขาอธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตาม พัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะมีพัฒนาการไปตามวัยต่างๆเป็นลำดับขั้น พัฒนาการเป็นสิ่งที่เป็นไป ตามธรรมชาติ ไม่ควรที่จะเร่งให้เด็กข้ามจากพัฒนาการขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่งเพราะจะทำให้เกิดผล เสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กกำลังจะพัฒนาไปสู่ขั้นที่ สูงกว่า สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามเพียเจต์ เน้นความสำคัญของการ เข้าใจธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กมากกว่าการกระตุ้นเด็กให้มีพัฒนาการเร็วขึ้นทฤษฎี การเรียนรู้

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ มีสารารูปดังนี้ (Lall and Lall, 1983:45-54)

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่างๆเป็นลำดับขั้นดังนี้

1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส (Sensorimotor Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วง 0-2 ปี ความคิดของเด็กในวัยนี้ขึ้นกับการรับรู้และการกระทำเด็กยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง และยังไม่ สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 2-7 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับการรับรู้เป็นส่วนใหญ่ยังไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่ สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้ การใช้ภาษาแบ่งเป็นขั้นย่อยๆ 2 ขั้นคือ

1.2.1 ขั้นก่อนเกิดความคิดรวบยอด (Pre-Conceptual Intellectual Period) เป็นขั้น พัฒนาการในช่วง 2-4 ปี

1.2.2 ขั้นการคิดด้วยความเข้าใจของตนเอง(Intuitive Thinking Period) เป็นพัฒนา กรในช่วง 4-7 ปี

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Operational Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วง อายุ 7-11 ปี เป็นขั้นที่การคิดของเด็กไม่ขึ้นกับการรับรู้จากอุปรางเท่านั้น เด็กสามารถสร้างภาพในใจ และสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่างๆได้มาก ขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม (Formal Operation Period) เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 11-15 ปี เด็กสามารถคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ และสามารถคิดตั้งสมมติฐานและใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

2. ภาษาและกระบวนการคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่

3. กระบวนการทางสติปัญญามีลักษณะดังนี้

3.1 การซึมซับหรือการดูดซึม (assimilation) เป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์ เรื่องราว และข้อมูลต่างๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

3.2 การปรับและจัดระบบ (accommodation) คือ กระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากันเป็นระบบหรือเครือข่ายทางปัญญาที่คนสามารถเข้าใจได้ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้น

3.3 การเกิดความสมดุล (equilibration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากขั้นของการปรับตัว การปรับเป็นไปอย่างผสมผสานกลมกลืนก็จะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุลมากขึ้น หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่และประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ ก็จะเกิดภาวะความไม่สมดุลขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญารึ้นในตัวบุคคล หลักการจัดการศึกษา/การสอน

1. ในการพัฒนาเด็ก ควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กและจัดประสบการณ์ให้เด็กอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการเท่านั้น ไม่ควรบังคับให้เด็กเรียนในสิ่งที่ยังไม่พร้อม หรือยากเกินพัฒนาการตามวัยของตน เพราะจะก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีได้

1.1 การจัดการสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามวัยของตนสามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปสู่พัฒนาการขั้นสูงได้

1.2 เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการแตกต่างกัน ถึงแม้อายุจะเท่ากัน แต่ระดับพัฒนาการอาจไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีอิสระที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขาไปตามระดับพัฒนาการของเขา

1.3 ในการสอนควรใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจลักษณะต่างๆ ได้ดีขึ้น แม้ในพัฒนาการช่วงการคิดแบบรูปธรรมเด็กจะสามารถสร้างภาพในใจได้แต่การสอนที่ใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจแจ่มชัดขึ้น

2. การให้ความสนใจและสังเกตเด็กอย่างใกล้ชิด จะช่วยให้ทราบลักษณะเฉพาะตัวของเด็ก

3. ในการสอนเด็กเล็กๆ เด็กจะรับรู้ส่วนรวม (whole) ได้ดีกว่าส่วนย่อย (part) ดังนั้นครูจึงควรสอนภาพรวมก่อนแล้วจึงแยกสอนทีละส่วน

4. ในการสอนสิ่งใดให้กับเด็ก ควรเริ่มจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์มาก่อนแล้ว จึงเสนอสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเก่า การทำเช่นนี้จะช่วยให้กระบวนการซึมซับและจัดระบบความรู้ของเด็กเป็นไปด้วยดี

5. การเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมากๆ ช่วยให้เด็กดูดซึมข้อมูลเข้าสู่โครงสร้างทางสติปัญญาของเด็กอันเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรุนเนอร์

บรุนเนอร์ (Bruner) เป็นนักจิตวิทยาที่สนใจและศึกษาเรื่องของพัฒนาการทางสติปัญญา ต่อเนื่องจาก เพียเจต์ บรุนเนอร์ เชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจและการเรียนรู้เกิดจาก กระบวนการค้นพบด้วยตัวเอง (discovery learning) แนวคิดที่สำคัญๆของบรุนเนอร์มีดังนี้ (Brunner,1963:1-54) ทฤษฎีการเรียนรู้

1. การจัดโครงสร้างของความรู้ให้มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2. การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความพร้อมของผู้เรียน และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ

3. การคิดแบบหยั่งรู้ (intuition) เป็นการคิดหาเหตุผลอย่างอิสระที่สามารถช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้

4. แรงจูงใจภายในเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

5. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์แบ่งได้เป็น 3 ขั้นใหญ่ๆ คือ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พัฒนพรรณ พิมพ์สอนภา (2555 : บทคัดย่อ) ได้ทำการสำรวจการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้นปวช.1 ในการเข้าแถวทำกิจกรรมหน้าเสาธง ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนรายวิชาการใช้โปรแกรมฐานข้อมูลให้กับนักศึกษาแผนกช่างสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว จังหวัดพัทลุง พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการเข้าเรียน พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ศึกษามีจำนวน 28 คน มีคะแนนเข้าชั้นเรียนในการตรงต่อเวลาน้อยที่สุด 10 คน นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง 7 คน และนักศึกษเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ 11 คน เมื่อทำการวิเคราะห์สัมพันธ์ของคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C-A ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อ

เวลา มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 และนักศึกษา ที่มีผลการเรียนในระดับ C-A ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11

วรวรรณ ชาลีพรหม (2554: บทคัดย่อ) การปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยการใช้ข้อตกลงกับนักศึกษาในรายวิชา กค 301 วัสดุเกษตรเบื้องต้น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีการแสดงพฤติกรรมต่อการเข้าชั้นเรียนในรายวิชา กค 301 วัสดุเกษตรเบื้องต้น ในจำนวนครั้งที่ตรวจสอบว่ามีพฤติกรรมเข้าเรียนตรงเวลาและมาเรียนก่อน 10-15 นาที พฤติกรรมที่ตรงเวลานี้เริ่มตั้งแต่วันที่ 14 มิถุนายน 2554 ถึง วันที่ 20 กันยายน 2554 . มนุญ ใต้ะอาจและรศ.จริยาสม ประสงค์ศึกษาเรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมนักศึกษาเข้าเรียนสายรายวิชานศ.2103 ภาพถ่ายและภาพยนตร์เบื้องต้นและรายวิชานศ.2105 การเขียนเชิงสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นวัดอุปกรณ์ประสงค์ของการวิจัยเพื่อให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นและมีความรับผิดชอบในการเข้าชั้นเรียนตามเวลาที่กำหนด ผลการวิจัย : การปรับปรุงพฤติกรรมนักศึกษาเข้าเรียนสายรายวิชานศ.2103 ภาพถ่ายและภาพยนตร์เบื้องต้นและรายวิชานศ.2105 การเขียนเชิงสร้างสรรค์การใช้วิธีการปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนสายโดยการบันทึกเวลาการเข้าเรียนไม่ประสบผลสำเร็จตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้เนื่องจากเหตุผลเฉพาะปัจเจกบุคคลที่ต่าง ๆ กันจากการศึกษาได้พบข้อมูลที่เกี่ยวข้องเนื่องกันดังนี้

1) ปัจจัยจากชีวิตส่วนตัว(Life style) ของนักศึกษา (ทราบได้จากการสอบถาม) ได้แก่

- การนอนดึก - ตื่นสาย
- การทำงานกลางคืนเลิกงานเวลา 03.00 น.-ตื่นสาย
- การมีที่พักอยู่เขตปริมณฑล-การจราจรติดขัดตั้งแต่เช้าตรู่จนสาย
- การรักความสบายส่วนตัว
- การไม่รู้จักรับแบ่งเวลาการเรียน/กิจกรรม/ส่วนตัว
- การไม่สนใจเรียน

2) ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ ได้แก่กิจกรรมที่จัดตรงกับเวลาเรียนและนักศึกษาต้องมีบทบาทหน้าที่เตรียมกิจกรรมและดำเนินกิจกรรมร่วมในโครงการนั้น ได้แก่

- การแข่งขันกีฬา SJU GAMES (28 -29 พฤศจิกายน) (เชียร์ลีดเดอร์ ,สร้างอุปกรณ์ในการเดินพาเหรด. นัดประชุมจัดสถานที่, ลงแข่งกีฬา)

- การเชิญวิทยากรมืออาชีพในสายงานมาบรรยายจัดโดยคณะวิชานักศึกษาทุกชั้นควรเข้าฟังเพื่อสร้างประสบการณ์

- การจัดโครงการนอกสถานที่ของคณะวิชา
- การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของรายวิชาอื่น (เป็นนักศึกษากลุ่มเดียวกัน)

ประพันธ์เดชสวัสดิ์ (2552) ศึกษาเรื่องการศึกษาอิสระเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนในการบริหารงานโรงเรียนบ้านสถานอำเภอภูซางจังหวัดพะเยามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาการมีส่วนร่วมในการบริหารงานของผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนโรงเรียนบ้านสถานอำเภอภูซางจังหวัดพะเยาและเพื่อศึกษาความพึงพอใจผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนต่อการมีส่วนร่วมในการบริหารงานของโรงเรียนบ้านสถานอำเภอภูซางจังหวัดพะเยากลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้รวมทั้งหมด 132 คนคัดเลือกโดยวิธีเจาะจงตัวแทนจากกลุ่มประชากรทั้ง 6 ประเภทคือผู้ปกครองนักเรียนคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานผู้นำศาสนาผู้ใหญ่บ้านสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลและศิษย์เก่าใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาและมีการวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสอบถามด้วยวิธีทางสถิติพรรณนาโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยายการพรรณนาเชิงวิเคราะห์และเขียนสรุปเป็นแบบบรรยาย

ผลการศึกษาพบว่าสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามการบริหารงานแบบมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนโรงเรียนบ้านสถานอำเภอภูซางจังหวัดพะเยาพบว่าเป็นเพศหญิงมากที่สุดมีอายุระหว่าง 31 - 40 ปีและมีอาชีพเกษตรกรกรรมนอกจากนี้ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และมีความสัมพันธ์กับโรงเรียนด้านเป็นผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนในการบริหารงานโรงเรียน 4 ด้านคือด้านวิชาการด้านบุคลากรด้านงบประมาณและด้านบริหารงานทั่วไปพบว่า

1. สภาพปัจจุบันการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนในการบริหารงานโรงเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีด้านวิชาการมีส่วนร่วมเป็นอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่ด้านการบริหารงานทั่วไปและอันดับสามได้แก่ด้านบุคลากร
2. สภาพปัญหาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนในการบริหารงานโรงเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อยโดยมีด้านวิชาการมีปัญหาอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่ด้านบุคลากรและอันดับสามได้แก่ด้านการบริหารงานทั่วไป
3. ความพึงพอใจของผู้ปกครองและชุมชนในการบริหารงานโรงเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีด้านวิชาการมีความพึงพอใจอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่ด้านการบริหารงานทั่วไปและอันดับสามได้แก่ด้านงบประมาณ

ชื่อผู้วิจัย โสภามัดลั้ง (2551) ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนชุมชนเอื้ออารีย์สังกัดกรุงเทพมหานครการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนชุมชนเอื้ออารีย์สังกัดกรุงเทพมหานครเป็นการวิจัยเชิง

สำรวจโดยศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนชุมชนเอื้ออารีย์สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวน 70 คน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุ 20 - 25 ปีวุฒิการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ไม่เกินมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า) มีรายได้ต่อเดือน 5,001 - 10,000 บาท ประกอบอาชีพรับจ้างและมีความสัมพันธ์กับเด็กนักเรียนเป็นญาติจากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและลำดับความสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย ทั้ง 4 ด้านคือ

- 1) พัฒนาการด้านร่างกายพบว่าเด็กรู้จักดูแลรักษาความสะอาดร่างกายเช่นการล้างมือล้างปากและการเล่นกับผู้อื่นอย่างปลอดภัย
- 2) พัฒนาการด้านอารมณ์พบว่าการชมเชยเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ดีสอนให้เด็กรู้จักควบคุมตนเองด้วยการอธิบายเหตุผลและยกตัวอย่างให้เด็กเข้าใจ
- 3) พัฒนาการด้านสติปัญญาพบว่าเด็กเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตประจำวันเด็กมีโอกาสสนทนาโต้ตอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและส่งเสริมให้เด็กแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยผู้ปกครองให้คำแนะนำ
- 4) พัฒนาการด้านสังคมพบว่าเด็กมีความเคารพอ่อนน้อมต่อผู้อาวุโสเด็กรู้จักคำว่า “สวัสดี ขอบคุณขอโทษ” ได้เหมาะสมตามโอกาสอยู่ในระดับมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ

นักศึกษาระดับ ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 46 คน ที่ไม่มาเข้าแถวเป็นประจำคือ เลขที่ 13 เลขที่ 24 เลขที่ 25 เลขที่ 32 เลขที่ 37 เลขที่ 47 รวมนักศึกษาที่ไม่มาเข้าแถว 6 คน

เครื่องมือในการวิจัย

1. แบบบันทึกสถิติการทันเข้าแถว 8.00 น. เช็คชื่อที่แถว
2. แบบบันทึกการให้คะแนนนักศึกษาที่มาทันเข้าแถว 8.00 น.

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยแจ้งให้นักศึกษาทราบถึงหลักเกณฑ์ต่างๆ ดังนี้
 - 1.1 ให้คะแนนจิตพิสัยกับนักศึกษาที่เข้าแถวทัน 8.00 น. สัปดาห์ละ 8 คะแนน
 - 1.2 รวมคะแนนในแต่ละเดือนแล้วแจ้งให้นักศึกษาทราบ
 - 1.3 สันักเรียนแจ้งให้นักศึกษาทราบถึงคะแนนที่ได้
2. ผู้วิจัยทำการบันทึกคะแนนในใบเช็คชื่อให้เต็มคะแนนทุกเช้า
3. สรุปผลคะแนนและจัดทำสถิติทุกเดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2561 – เดือนมกราคม 2562
4. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลและจัดทำสถิติการเปลี่ยนแปลงเป็นรายเดือน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการตรวจเช็คตามใบรายชื่อ และตรวจนับจำนวนนักศึกษาระดับชั้น ปวช 1/9 จำนวน 46 คน ที่มาเข้าแถว 40 คน และนักศึกษาที่ไม่มาเข้าแถว จำนวน 6 คน โดยใช้สถิติร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษา การแก้ไขปัญหาคาการไม่เข้าแถวของนักศึกษาโดยวิธีการเสริมแรงของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์สามารถทำการวิเคราะห์ ได้ดังนี้

จากการเก็บข้อมูลในใบรายชื่อตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562

ตารางที่ 1 แสดงใบรายชื่อตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562

ระยะเวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวนนักศึกษา		ร้อยละ
	จำนวนเต็ม	มาทันเข้าแถว 8.00 น.	
พฤศจิกายน	46	40	86.95
ธันวาคม	46	43	93.47
มกราคม	46	45	97.82
เฉลี่ยเพิ่มขึ้น			92.75

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษามาทันเข้าแถว 8.00 น. มีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ เดือนพฤศจิกายน มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 86.95 เดือนธันวาคม มีจำนวนเพิ่มขึ้น 43 คน คิดเป็นร้อยละ 93.47 และเพิ่มขึ้นในเดือนมกราคม มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 97.82 เฉลี่ยเพิ่มขึ้น ร้อยละ 92.75

ข้อมูลการให้เต็มคะแนนกิจกรรมการเข้าแถว ตั้งแต่ เดือนพฤศจิกายน 61- มกราคม 62

เลขที่	พฤศจิกายน (20 คะแนน)	ธันวาคม(20 คะแนน)	มกราคม(20คะแนน)	รวม (60 คะแนน)
1	18	18	18	54
2	18	18	18	54
3	18	18	18	54
4	18	18	18	54
5	18	18	18	54
6	18	18	18	54
7	18	18	18	54
8	18	18	18	54
10	18	18	18	54
11	18	18	18	54
12	18	18	18	54
13	10	18	18	46
14	18	18	18	54
15	18	18	18	54
16	18	18	18	54
19	18	18	18	54
20	18	18	18	54
21	18	18	18	54
22	18	18	18	54
23	18	18	18	54
24	10	16	18	44

เลขที่	พฤศจิกายน (20 คะแนน)	ธันวาคม(20 คะแนน)	มกราคม(20คะแนน)	รวม (60 คะแนน)
25	10	16	16	42
26	18	18	18	54
27	18	18	18	54
28	18	18	18	54
30	18	18	18	54
31	18	18	18	54
32	10	16	18	44
33	18	18	18	54
34	18	18	18	54
35	18	18	18	54
36	18	18	18	54
37	10	14	18	42
36	18	18	18	54
38	18	18	18	54
39	18	18	18	54
40	18	18	18	54
41	18	18	18	54
42	18	18	18	54
43	18	18	18	54
44	18	18	18	54
45	18	18	18	54
46	18	18	18	54

เลขที่	พฤศจิกายน (20 คะแนน)	ธันวาคม(20 คะแนน)	มกราคม(20คะแนน)	รวม (60 คะแนน)
47	10	14	18	42
48	18	18	18	54
49	18	18	18	54
50	18	18	18	54
51	18	18	18	54

ตารางที่ 2 ตารางข้อมูลพบว่า นักศึกษาทั้งหมด 46 คนได้คะแนนมากที่สุด 54 คะแนน จำนวน 43 คน และ ได้คะแนนน้อยที่สุด 42 คะแนน จำนวน 3 คน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย วัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาการไม่เข้าแถวของนักศึกษา ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้วิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรมการมาเข้าแถวทุกครั้ง และให้ผลสัมฤทธิ์ในการผ่านเกณฑ์กิจกรรมเข้าแถว ผลคะแนนกิจกรรมเป็น ผ.= ผ่าน

การแก้ไขปัญหาการไม่เข้าแถวของนักศึกษา ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยวิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรมการมาเข้าแถวทุกครั้ง 8.00 น.

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับ ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 6 คนที่มาสายเป็นประจำคือเลขที่ 13 เลขที่ 24 เลขที่ 25 เลขที่ 32 เลขที่ 37 และเลขที่ 47

เครื่องมือในการวิจัยวิธีการเสริมแรง ให้คะแนนกิจกรรมการมาเข้าแถวทุกครั้ง 8.00 น. โดยใช้แบบบันทึกสถิติการทันเข้าแถว 8.00 น. เช็ชชื่อที่แถว และแบบบันทึกการให้คะแนนนักศึกษาที่มาทันเข้าแถว 8.00 น.

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการแก้ไขปัญหา การมาไม่ทันเข้าแถวของนักศึกษา โดยใช้วิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรม จากกลุ่มตัวอย่าง 6 คน วิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรม ทำแล้วได้ผล จำนวน 6 คน ถือว่าการแก้ไขปัญหาการไม่มาเข้าแถวของนักศึกษา ปวช.1/9 โดยการเสริมแรงให้คะแนน ทำให้นักศึกษามาเข้าแถวทันเวลา 8.00 น. ได้ผล ร้อยละ 92.75 ปรับไม่ได้ 1 คน ร้อยละ 2.17

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการแก้ปัญหานักศึกษาไม่มาเข้าแถวของนักศึกษา ปวช.1/9 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยวิธีการเสริมแรงให้คะแนนกิจกรรม ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการมาเข้าแถวได้ตรงเวลา 8.00 น. และมีคะแนนผ่านกิจกรรม = ผ. ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาได้แรงเสริมจากการได้แต้ม คะแนน จึงทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น ที่จะมาให้ทันเข้าแถว 8.00 น. เพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณ ชาลิพรม (2554: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยการใช้ข้อตกลงกับนักศึกษาในรายวิชา กค 301 วัสดุเกษตรเบื้องต้น ในจำนวนครั้งที่ตรวจสอบว่ามีพฤติกรรมการเข้าเรียนตรงเวลา และมาเรียนก่อน 10-15 นาที

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรนำแรงจูงใจทางบวกโดยการให้แต้มคะแนนไปปรับพฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษาในระดับชั้น ปวช. 1-3 ในรายวิชาอื่น ๆ ที่มีความประสงค์จะปรับพฤติกรรมการเข้าห้องเรียนสาย และการไม่มาเข้าแถวของนักศึกษาทุกระดับชั้น

2. ควรเพิ่มระยะเวลาในการแก้ไขปัญหา หรือปรับพฤติกรรม เพื่อความคงทนถาวรของนักศึกษาในการปฏิบัติตนการมาเข้าแถวทันเวลา และมาเรียนได้ทันเวลาที่กำหนด

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แรงจูงใจในทางบวก
2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษา มาเรียนทันต่อเวลา

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่าง ตารางข้อมูลในใบรายชื่อตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562

ตัวอย่าง ตาราง

จากการเช็คข้อมูลในใบรายชื่อตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2561 – มกราคม 2562

เดือน	จำนวนนักศึกษา		ร้อยละ
	จำนวนเต็ม	มาทันเข้าแถว 8.00 น.	
พฤศจิกายน			
ธันวาคม			
มกราคม			

บรรณานุกรม

กรมการพัฒนาชุมชน. (2542). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของสมาชิก

องค์กรการสตรีในการพัฒนาชนบท: ศึกษาเฉพาะกพสม. กรุงเทพฯ: กรมฯ.

กรมวิชาการ. (2547). บทบาทของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีต่อโรงเรียน. กรุงเทพฯ: กรมฯ.

โยธิน คັນสนยุทธ และคณะ. จิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 381 หน้า. 2533.

จีราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 364 หน้า. 2533.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางรัตนา ชาตรูประมัย
วัน/เดือน/ปีเกิด	3 มกราคม 2513
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
วุฒิการศึกษา	ปี พ.ศ. 2546 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี (การจัดการทั่วไป) ปี พ.ศ.2550 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท (การจัดการโลจิสติกส์)
ตำแหน่งหน้าที่	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการ โลจิสติกส์ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย์พัฒนวิชาการ